

Sygn. akt II Ka 520/16

Sygn. akt II Kz 208/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak (spr.)
Sędziowie:	SO Jerzy Kozaczuk SO Grażyna Orzechowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Luby Filoc

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2016 r.

sprawy **K. K.**

oskarżonego z art. 231§2kk w zw. z art. 12kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 13 maja 2016 r. sygn. akt II K 227/14

zaskarżony wyrok zmienia w ten tylko sposób, że podwyższa zasądzoną od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego K. K. kwotę zwrotu kosztów zastępstwa procesowego związanego z ustanowieniem obrońcy do 5.000,00 (pięć tysięcy) złotych; w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego 420 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za II instancję; stwierdza, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 520/16

UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że w okresie od 1 czerwca 2007 r. do kwietnia 2009 r. w G. w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru jako funkcjonariusz publiczny – kierownik sekcji do spraw kontrolno – rozpoznawczych w zakresie ochrony Komendy Powiatowej Straży Pożarnej w G. będąc uprawnionym do organizowania pracy sekcji ds. kontrolno - rozpoznawczych, dokonywania czynności kontrolno – rozpoznawczych w zakresie ochrony przeciwpożarowej, przekroczył przyznane mu uprawnienia w ten sposób, iż opracowywał instrukcje bezpieczeństwa pożarowego, dla firmy (...) i Usługi Pożarniczo – Techniczne E. P. z siedzibą w G. dla następujących firm: w czerwcu 2007 r. opracował instrukcję bezpieczeństwa pożarowego dla Ośrodka

Wypoczynkowego (...) w J. gm. T.; w październiku 2007 r. opracował instrukcję bezpieczeństwa pożarowego dla firmy (...) Sp. z o.o. w miejscowości R. nr(...) (...)-(...) G., gm. W.; w maju 2008 r. opracował ramowe zasady postępowania załogi i zakładowych służb ratowniczych Okręgowej Spółdzielni Mleczarskiej w G. na wypadek powstania pożaru, wybuchu, awarii, zagrożenia chemicznego lub innego miejscowego zagrożenia; w maju 2008 r. opracował ramowe zasady alarmowania i powiadamiania załogi i zakładowych służb ratowniczych Okręgowej Spółdzielni Mleczarskiej w G. na wypadek powstania pożaru, wybuchu, awarii, zagrożenia chemicznego lub innego miejscowego zagrożenia; w maju 2008 r. opracował instrukcję zagrożenia pożarowego dla Budynku (...) Okręgowej Spółdzielni Mleczarskiej w G.; w czerwcu 2008 r. opracował instrukcję bezpieczeństwa pożarowego dla Warsztatów Szkolnych Zespołu Szkół Ponadgimnazjalnych w Ż.; w lipcu 2008 r. opracował opis techniczny Inwentaryzacji Budynku Biurowego i Budynku Zakładu Produkcyjnego firmy (...) sp. z o.o. w S.; we wrześniu 2008 r. opracował instrukcję bezpieczeństwa pożarowego dla firmy (...) sp. z o.o. Zakład Folii R. (...) w R.; - w październiku 2008 r. opracował instrukcję bezpieczeństwa pożarowego dla budynku mieszkalno – usługowego w G., ul. (...) właściciel G. G., w kwietniu 2009 r. opracował instrukcję bezpieczeństwa pożarowego dla Centrum (...) nadleśnictwa w C.; mimo, iż nie posiadał wymaganej ustawą zgody na dodatkowe zatrudnienie, a wykonywane czynności pozostawały w sprzeczności z obowiązkami wynikającymi z ustawy o Państwowej Straży Pożarnej i podważały zaufanie do Państwowej Straży Pożarnej, w wyniku czego osiągnął korzyść majątkową w bliżej nieustalonej kwocie od właściciela firmy (...), tj. o przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 13 maja 2016 r.:

- I. oskarżonego K. K. niewinął od popełnienia zarzucanego mu czynu;
- II. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz K. K. kwotę 3072 złote tytułem zwrotu kosztów procesu, związanych z ustanowieniem w sprawie obrońcy;
- III. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wskazanego powyżej wyroku Sądu I instancji wniósł oskarżyciel publiczny. Zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 231 § 2 k.k. polegającą na wyrażeniu błędnego poglądu prawnego, iż działanie oskarżonego K. K. pełniącego funkcję kierownika sekcji do spraw kontrolno –rozpoznawczych Komendy Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w G. polegające na naruszeniu przepisu art. 57 a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. (Dz. U. 2009.12.6 j.t.) o Państwowej Straży Pożarnej przez poprzez wykonywanie projektów zabezpieczeń pożarowych dla różnych podmiotów gospodarczych, na rzecz firmy M. (...) i Usługi Pożarniczo – Techniczne E. P.z siedzibą w G. uzyskując z tego tytułu w 2008 r. kwoty, co najmniej 2000 złotych, nie zrealizowało znamienia działania na szkodę interesu publicznego w sytuacji, gdy z poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych wynika jednoznacznie, że skutkiem działania oskarżonego było narażenie autorytetu Państwowej Straży Pożarnej na utratę dobrego imienia oraz zaufania w zakresie bezstronności w wykonywaniu przez organ ustawowych uprawnień. W konsekwencji tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji – Sądowi Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania. W toku rozprawy apelacyjnej prokurator poparł apelację i wnioski w niej zawarty, ponadto wniósł o nieuwzględnienie zażalenia obrońcy oskarżonego. Obrońca oskarżonego poparł swoje zażalenie i wnioski w nim zawarty, a jednocześnie wniósł o nieuwzględnienie apelacji prokuratora , nadto wniósł o zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów za II instancję. Oskarżony przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się niezasadna i z tego względu nie mogła wywołać postulowanego w jej treści skutku w postaci uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Garwolinie. W wyprzedzeniu zasadniczej części rozważań podkreślić należy, iż w ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy w Garwolinie rozpoznając sprawę, w sposób prawidłowy rozważył wszelkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy głównej, przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, dokonując następnie

na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury logicznej, nie była stronnicza, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej art. 7 k.p.k. Jak wskazano wyżej, poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne nie budzą wątpliwości, ani Sądu Okręgowego, ani też strony skarżącej. Kwestionowana jest natomiast jedynie ocena prawna zachowania oskarżonego K. K.. W pierwszej kolejności wskazać należy, że art. 231 § 2 k.k. penalizuje zachowanie funkcjonariusza publicznego, który w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, **przekracza swoje uprawnienia lub nie dopełnia obowiązków, czym działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego**. Podkreślić przy tym należy, że przepis art. 231 k.k. jest przepisem blankietowym, mającym charakter blankietu częściowego, wyrażającego się w milczącym odesłaniu do aktów pozakodeksowych, stanowiących podstawę ustalania zakresu obowiązków i uprawnień konkretnego funkcjonariusza publicznego. W takim właśnie kontekście w literaturze wyrażany był pogląd, że art. 231 k.k. statuuje niedookreślony typ przestępstwa, w którym element merytoryczny sprowadza się do podkreślenia typowej dla czynów zabronionych społecznej szkodliwości czynów, bliżej niesprecyzowanej znamionami charakteryzującymi jego stronę przedmiotową. Norma prawna w tym przypadku może być zdekodowana dopiero po jej dookreśleniu przez przepisy szczegółowe, do których następuje odesłanie (vide: W. Wolter Klauzule normatywne w przepisach karnych, Krakowskie studia prawnicze, r. II 1969 r. z 3 – 4 , s. 21). W doktrynie przyjmuje się, że podstawa obowiązku funkcjonariusza publicznego, którego naruszenie jest warunkiem koniecznym wypełnienia znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 231 k.k. zależy od charakteru tego obowiązku. Może on mieć bowiem charakter ogólny, czyli wynikać z przepisu odnoszącego się najczęściej do wszystkich funkcjonariuszy publicznych, bądź do funkcjonariuszy kilku kategorii. W zakres ten wchodzi jednak obowiązek szczególny, a więc taki, który wynika z przepisu odnoszącego się do określonej kategorii funkcjonariuszy. W katalogu pozakodeksowych źródeł regulacji obowiązków i uprawnień funkcjonariuszy publicznych wskazuje się, że ich zakres dla konkretnego funkcjonariusza publicznego można ustalić na podstawie przepisów Konstytucji, ustaw, rozporządzeń, ale też aktów o charakterze prawa wewnętrznego (zarządzeń, uchwał, statutów, regulaminów, umów), jak również poleceń służbowych i ogólnych reguł postępowania z określonym dobrem prawnym (vide: A. Zoll, Przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków przez funkcjonariusza publicznego w świetle Europejskiego Kodeksu Dobrej Administracji [w:] Ius et lex. Księga jubileuszowa profesora Andrzeja Kabata, red. S. Pikulski, B. Brzeziński, M. Goettel, A. Biegański, Olsztyn 2004.). W doktrynie przyjmuje się też, że przekroczenie uprawnień obejmuje wszelkie działania, wykraczające poza granice wyznaczone przepisami prawa lub ich istotę (vide: J. Makarewicz, Kodeks karny, 1938, s. 646; D. Mocarska, Przepiętne nadużycie władzy, s.673), złamanie prawa lub odmówienie prawa, tj. podjęcie czynności wychodzących poza uprawnienia lub przedsięwzięcie czynności w zakresie uprawnień, lecz bezprawnych (vide: L. Peiper, Kodeks karny, 1936, s. 616), spełnienie czynności, która nie leży w zakresie uprawnień funkcjonariusza publicznego, albo spełnienie czynności, co do której w konkretnym wypadku nie było podstawy prawnej lub faktycznej (vide: M. Siewierski, Kodeks karny i prawo o wykroczeniach, Warszawa 1965, s. 386; M. Siewierski [w:] Bafia, Mioduski, Siewierski, Kodeks karny, t. II, 1987, s. 406). Przekroczenie uprawnień wymaga wykazania, że podjęte przez sprawcę działanie nie wchodziło w zakres jego kompetencji lub było podjęte w ramach uprawnień, ale niezgodnie z przepisami prawa, statutem czy ciążącymi na funkcjonariuszu publicznym obowiązkami. Ponadto **samo przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków nie wypełnia automatycznie znamion przestępstwa z art. 231 § 1 lub § 2, konieczne jest bowiem jeszcze działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego**, przy czym, tak jak słusznie podkreślił to Sąd Rejonowy, nie może być to szkoda o charakterze abstrakcyjnym. **Przekroczenie takie może zachodzić tylko w dziedzinie tej działalności służbowej i obejmować tylko te czynności, które mają charakter służbowy i dotyczą osób lub dóbr, w stosunku do których sprawca występuje jako funkcjonariusz publiczny. Z kolei niedopełnienie obowiązków obejmuje zarówno zaniechanie podjęcia nałożonego na funkcjonariusza publicznego obowiązku, jak i niewłaściwe jego wykonanie**. Czynności, które leżały w zakresie uprawnień i obowiązków oskarżonego K. K. zostały enumeratywnie wskazane w dokumencie o nazwie „Zakres czynności”, znajdującym się na k. 844 – 844 v akt niniejszej sprawy. Kompleksowa analiza wskazanego powyżej katalogu przemawia za uznaniem, że ani do uprawnień, ani też obowiązków K. K. nie należało opracowywanie na rzecz jakichkolwiek podmiotów instrukcji bezpieczeństwa pożarowego dla firm, czy budynków, bądź też opracowywanie ramowych zasad postępowania załóg i zakładowych służb ratowniczych na wypadek powstania pożaru, wybuchu i innych zagrożeń oraz zasad alarmowania

i powiadamiania o takich przypadkach bądź zagrożeniach. Za słuszny należało więc uznać pogląd Sądu Rejonowego odnoszący się do wadliwości skonstruowanego przez oskarżyciela publicznego zarzutu o przekroczeniu uprawnień przez oskarżonego, jako funkcjonariusza publicznego – kierownika ds. kontrolno – rozpoznawczych Komendy Powiatowej Straży Pożarnej w G.. Jak podkreślono wyżej, z niekwestionowanego przez strony stanu faktycznego przedmiotowego zdarzenia, bezspornie wynika, że oskarżony opracowywał wskazane w akcie oskarżenia dokumenty w ramach nieformalnej umowy zlecenia, poza godzinami pracy, nie posiadając na to wymaganej zgody przełożonego. Zgoda taka była jednak konieczna w świetle art. 57 a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej, zgodnie z którym to przepisem, strażak nie może podejmować zajęcia zarobkowego poza służbą bez pisemnej zgody przełożonego, uprawnionego do mianowania lub powołania strażaka na stanowisko służbowe, a także nie może wykonywać czynności lub zajęć sprzecznych z obowiązkami wynikającymi z ustawy lub podważających zaufanie do Państwowej Straży Pożarnej. Sąd Okręgowy podzielił więc stanowisko Sądu I instancji, że oskarżony łamiąc swoim zachowaniem zakaz wynikający z art. 57 a § 1 cytowanej wyżej ustawy, nie dopełnił w tym zakresie obowiązku uzyskania przedmiotowej zgody. Z treści apelacji prokuratora nie wynika też, by stanowiska tego nie akceptował apelujący, zarzucając obrazę art. 231 k.k., polegającą na zakwestionowaniu jedynie ustalenia Sądu I instancji w zakresie przyjęcia, że w takim zachowaniu oskarżonego, brak jest znamienia działania na szkodę interesu publicznego. Przepięstwo opisane w art. 231 k.k. jest przestępstwem materialnym, którego skutek stanowi wywołany zachowaniem sprawcy stan niebezpieczeństwa wyrządzenia szkody. Sformułowanie „działa na szkodę” jest odzwierciedleniem pewnego bliżej niekonkretyzowanego łańcucha kauzalnego, którego pierwszym ogniwem jest właśnie samo działanie (działanie), ostatnim zaś – wynikła z niego szkoda. Oczywiście w przypadku przestępstwa z art. 231 k.k. realizacja ostatniego ogniwa nie jest konieczna, gdyż wyrządzona szkoda nie należy bowiem do jego znamion. Sprawca musi jednak uruchomić swoim zachowaniem ów łańcuch kauzalny oraz doprowadzić do sytuacji, w której niebezpieczeństwo powstania szkody zostanie dostatecznie skonkretyzowane. W ocenie Sądu Odwoławczego, w realiach niniejszej sprawy, brak jest podstaw do przyjęcia, że sytuacja taka zaistniała. Sąd Okręgowy w pełni podzielił pogląd Sądu Rejonowego, iż narażenie na szkodę w postaci utraty autorytetu i zaufania przez Państwową Straż Pożarną miało w niniejszej sprawie charakter abstrakcyjny. W tym miejscu należy podkreślić, że oskarżony w ramach swoich czynności służbowych o charakterze kontrolno – rozpoznawczym, dokonywał kontroli firm, szkół, budynków i innych obiektów w zakresie zabezpieczenia przeciwpożarowego. Z dowodów zebranych w tej sprawie, a w szczególności z protokołów kontroli wynika, że przedmiotowe kontrole były przeprowadzane nie tylko przez samego oskarżonego, ale także w obecności innych osób, w tym m. in. właścicieli obiektów bądź inwestorów, czy innych osób odpowiedzialnych za stan bezpieczeństwa pożarowego w zakładach pracy. Tak więc, osoby uczestniczące w tychże kontrolach mogły zgłaszać poprawki do ustaleń kontrolującego. Z protokołów tych nie wynika jednak, by takie poprawki zgłaszano. Nie bez znaczenia pozostaje też fakt, że żaden z tych protokołów nie został też zakwestionowany, jako niezgodny ze stanem faktycznym, czy prawnym. Nie można przy tym wykluczyć, że oskarżony w przeświadczeniu niektórych kontrolowanych osób uchodził za nadmiernie wymagającego, czego wynikiem były skargi złożone przeciwko niemu do Komendanta Powiatowego Straży Pożarnej w G., w których podnoszono też, że sugerował usługi zaprzyjaźnionej firmy M. (...)i Usługi Pożarniczo – Techniczne E. P.. Nie bez znaczenia pozostaje też fakt, że oskarżony w czasie tych kontroli ujawniał także nieprawidłowości w działaniach firmy (...). Za powyższym przyjęciem, mogą świadczyć chociażby zeznania T. i M. J., którzy wskazywali, że oskarżony niezasadnie zakwestionował prawidłowość usługi przeglądu gaśnic, wykonanej przez ich firmę na stacji gazowej, po czym M. J. przyznała w swoich zeznaniach, że wskazane przez oskarżonego usterki zostały przez nich poprawione. W świetle powyższych ustaleń brak jest podstaw do przyjęcia, że działanie oskarżonego w jakikolwiek sposób naraziło Państwową Straż Pożarną jako instytucję na utratę dobrego imienia i zaufania w zakresie bezstronności w wykonywaniu przez nią ustawowych uprawnień. W postępowaniu tym nie wykazano bowiem, że K. K. wbrew poczynionym przez siebie w toku kontroli ustaleniom umyślnie zamieszczał w tychże protokołach nieprawdziwe informacje o uchybieniach, które w rzeczywistości nie miały miejsca. Przyjęcie zaś przez Sąd I instancji, iż oskarżony poprawiał opracowane przez firmę E. P. dokumenty dotyczące bezpieczeństwa przeciwpożarowego, czy też, że sam opracowywał w sposób profesjonalny tj. zgodny z obowiązującymi wymogami prawa i zrozumiały dla wszystkich użytkowników kontrolowanych obiektów instrukcje bezpieczeństwa pożarowego, plany ewakuacji, bądź inne ramowe zasady postępowania w przypadku powstania pożarów, wybuchów, bądź takich zagrożeń, zdaniem Sądu Odwoławczego, świadczy przede wszystkim o podejmowaniu działań w interesie ogólnoprzyjętego bezpieczeństwa

przeciwpożarowego i tym samym brak jest podstaw do uznania, iż podważał zaufanie do Państwowej Straży Pożarnej jako instytucji. Trudno też twierdzić, że zasadne wymagania w zakresie bezpieczeństwa przeciwpożarowego, nawet przy takim sporządzaniu przez oskarżonego przedmiotowych dokumentów, a następnie kontrolowanie tych obiektów przez niego świadczyły o stronnym traktowaniu, któregokolwiek z kontrolowanych podmiotów. Dokumenty te były bowiem tylko jednym z elementów kontrolowanych obiektów. Ponadto należy podkreślić, że Państwowa Straż Pożarna, jako instytucja niosąca pomoc, cieszy się wśród obywateli niezwykle dużym zaufaniem, szacunkiem i autorytetem. W ocenie Sądu Okręgowego, z tego względu, nawet pojedyncze przypadki funkcjonariuszy, których działania nie zawsze są zgodne z obowiązującymi normami prawnymi oraz etycznymi, nie są w stanie narazić tak szanowanej instytucji na utratę autorytetu i zaufania. W świetle powyższego, Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko i argumenty Sądu I instancji w zakresie zarówno ustaleń faktycznych, jak też braku winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, uznając je za logiczne i przekonujące. W szczególności Sąd Okręgowy podzielił także stanowisko Sądu Najwyższego, iż samo przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków przez funkcjonariusza publicznego nie wypełnia jeszcze znamion przestępstwa, choć może być podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej takiego funkcjonariusza (vide: OSPiK 1976 nr 6-7, poz. 122) O ile zgodzić się należy z poczynionymi przez Sąd Rejonowy ustaleniami faktycznymi i oceną prawną zachowania oskarżonego K. K., to nie można odmówić częściowej słuszności zażaleniu wniesionemu przez obrońcę oskarżonego w zakresie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W pierwszej kolejności wskazać należy, że wysokość kosztów procesu zasądzanych w sprawie karnej od Skarbu Państwa lub przeciwnika procesowego na rzecz strony, której racje zostały w procesie uwzględnione, jest limitowana wysokością rzeczywiście poniesionych kosztów, przy czym zgodnie z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.), nie może przekroczyć sześciokrotności stawki minimalnej. Ponadto ustalając wysokość żądanych kosztów, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy obrońcy lub pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy zastępcy prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia - § 2 ust.1 wskazanego powyżej rozporządzenia (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2011 r. w sprawie I KZP 1/2011, Biul.SN 2011/5/21, OSNKW 2011/5/38) . Sąd Okręgowy po przeanalizowaniu niniejszej sprawy doszedł do przekonania, że kwota w wysokości 3072 złotych, zasądzona na rzecz oskarżonego K. K. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego nie jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy i charakteru sprawy, jednocześnie kwota wskazana przez obrońcę oskarżonego K. K. w treści zażalenia stanowi, w ocenie Sądu Okręgowego, kwotę zbyt wygórowaną. Z tego też względu Sąd Okręgowy mając na uwadze stopień zawilości sprawy oraz nakład pracy obrońcy oskarżonego postanowił ukształtować wynagrodzenie obrońcy oskarżonego na poziomie 5000 złotych i orzekł o zwrocie takiej kwoty na rzecz oskarżonego K. K.. Sąd Okręgowy na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. zasądził na rzecz oskarżonego kwotę 420 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przez Sądem II instancji, ustalając ich wysokość na podstawie § 14 ust.2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.). Na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, że wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k.